

миналото предметно-веществено богатство, от предметно-веществения, обектен свят и за неговата подмяна с друг такъв, но вече поновому съобразен с променилите се или с изменящите се реалности.

Тъкмо поради това сметището, грамадите от боклук са своеобразна демаркационна линия между времевите измерения на функционалността на веществения свят, на бившите „очовечени“ параметри на вече експлоатираното поле от разнообразни обекти и предмети. Там се пресичат пътищата и съдбите на вещи и предмети, някога имали за бившия си притежател своето (вече отдавна отминало) жадувано бъдещо присвояване. Но впоследствие на тяхното екстензивно или интензивно присвояване и употребяване като настоящи и утилитарни или престижни атрибути на неговата човешка битност и душевност, т. е. след завършване на практическата си траектория са имали своето бъдеще на вече ненужни, безполезни, неприятни, дори невъзбуждащи добри и мили възпоминания предмети и вещи, единствената съдба на които е да намират своето бъдеще в настоящето на сметищните територии.

Срещата на миналото, настоящето и бъдещето на дефункционализираните вещи и предмети в пространството на сметището крие в себе си много тайнства и загадки, свързани както с интимно-доверителния маниер на поведение, на вкусова ориентация на техните някогашни собственици, така и с демонстративно-престижния, преднамерен резон на тяхното експлоатиране от последните. **Боклукът** може да бъде разглеждан в качеството на особено, уникално „криво огледало“ на човешката природа на своя собственик, на неговия потребностен и ценностно-нормативен свят, на неговия психичен характер и темперамент, на социалната му локализираност и т. н. Това е така, понеже разпредметяването на функционалността на съответния предмет или вещь винаги паралелно протича с процеса на опредметяване на своеобразието на личността на консуматора му. Тоест то диалектически „снима“ във и чрез себе си спецификата на нейния социално-исторически, етничен, културален, религиозен и пр. идентитет. Естествено, не във всеизчерпващо прозрачни параметри, а в съответна опосредстваност и нередко иносказателност на проява. Тъкмо затова употребата на веществено-предметния свят, осъден на бъдещата си орис да бъде боклук, да се отпрати за „пос-